

Sau năm 1975, không hiểu lý do nào, trong Phật giáo thế gian dùng chữ "tân" chỉ cho một vài vị a viên tỳ ch mà trước 1975 không hề thấy xuất hiện.

Theo Tụng điển của Thiệu Chử, Tân có 10 chữ chỉ cho văn nghĩa khác nhau, trong số đó, chỉ có chữ Tân là mới đang áp dụng cho trường hợp mới và vị a viên tỳ ch.

Tân đi nghĩa mới, nghĩa là mới và cũ, ví dụ tân Thập nhị và cựu Thập nhị; nghinh tân thập nhị...Thì tân viên tỳ ch phải có cựu viên tỳ ch, ngôn ngữ Việt Nam không hề có như thế.

nh ch mang tính chất minh họa

Ai là người đầu tiên khởi xướng dùng chữ tân áp dụng cho một vị vua viên tịch mà trên các tràng hoa phúng điếu thường xuất hiện ngay cả cấp cao Tăng Trung ương?

Tuy khó nghe một khi ai đã từng biết chữ Hán, biết rằng có vị nào đó không nên, nhưng chúng ta thấy ai đặt vị nào đó mà Phật giáo Việt Nam và người Hán thì làm nòng cốt cho một kinh điển Bắc truyền. Ngày nay, ngoài xã hội cũng đã sử dụng nhiều ngôn từ mà báo chí đang đặt vị nào đó cần làm trong sáng chữ Việt, liệu nào Phật giáo và uyên bác chữ Hán lại miễn nhiên chấp nhận cách dùng chữ như thế?

Tân viên tịch ý nói vị vua một viên tịch, chữ Tân đây là một chữ không có nghĩa vị vua một. Làm gì có một viên tịch và cũ viên tịch? Nên chăng, hoặc dùng chữ vị vua một viên tịch để nghe hơn, hoặc muốn dùng thuật viên tịch theo âm Hán để ám chỉ sự kiện một tu sĩ vị vua thoát trần?

Mong Chữ tôn đức am tường chữ Hán cần nghiên cứu lại cách sử dụng chữ Hán theo cách trên để một khi phúng điếu, trên các tràng hoa không còn xuất hiện một cách ngộ ch lý như thế.

Minh Môn

Nguồn: <http://phatgiao.org.vn/y-kien/201504/Tan-va-tan-vien-tich-17749/>